

Arrest

nr. 84 256 van 5 juli 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2012 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 28 juni 2012 het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juli 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 juli 2012 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 juni 2012 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Deze beslissing wordt op 28 juni 2012 aan verzoekende partij betekend. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie van onontvankelijkheid wegens gebrek aan belang op wat betreft de thans bestreden beslissing, omdat het *in casu* om een herhaald bevel gaat.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413*).

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing moet haar bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Aan verzoekende partij werd reeds op 14 maart 2012 een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Verzoekende partij betwist dit gegeven niet. Bijgevolg wordt vastgesteld dat verzoekende partij reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Er zijn geen gegevens voorhanden waaruit zou blijken dat bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot nietigverklaring werd ingediend tegen deze beslissing. De termijn om dat alsnog te doen is verstreken, zodat het bevel definitief en uitvoerbaar is. Verzoekende partij kan bijgevolg nog steeds worden gerepatriëerd, mocht het thans bestreden bevel worden geschorst. De gevorderde schorsing kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep gericht tegen de thans bestreden beslissing niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Waar verzoekende partij meent dat door de tenuitvoerlegging een schending van artikel 3 van het EVRM zich voordoet omwille van zijn medische toestand, wijst de Raad erop dat deze stellingname evenwel geen afbreuk doet aan de reeds gedane vaststelling dat een eerder aan verzoekende partij ter kennis gebracht bevel uitvoerbaar blijft. Ten overvloede dient de Raad trouwens vast te stellen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij bij beslissing van 22 juni 2012 uitgesloten werd van het voordeel van artikel 9ter van de vreemdelingenwet daar er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoekende partij handelingen heeft gepleegd zoals bedoeld in artikel 55/4 van voornoemde wet. Inderdaad blijkt dat verzoekende partij een ernstig misdrijf heeft gepleegd; zij werd veroordeeld op 29 februari 2012 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 42 maanden met uitstel voor mensenhandel. Verzoekende partij meent evenwel dat zij de noodzakelijke behandeling voor haar aandoening zal ontberen in Afghanistan. Uit het voorgelegde medisch attest van 30 april 2012 blijkt dat zij lijdt aan posttraumatische stress-stoornis met slaapstoornis, nachtmerries, concentratiestoornis, stemmingsstoornis en somatische klachten, zijnde chronische hoofdpijnen en oorsuizen. Deze problemen zouden volgens het medisch attest al bestaan sinds 1999 en behandeling (medicatie en opvolging) zou pas gestart zijn sinds april 2012. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". De Raad wijst op het arrest nr. 26.565/05 van 27 mei 2008 van het EHRM, de zaak N. vs. het Verenigd Koninkrijk. In dit arrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. vs The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) en waarin de principes worden herhaald die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. Het Hof bevestigt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijke geval ("*a very exceptional case*"), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §42). Zij oordeelt dat artikel 3 van het EVRM niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing, dwingend zijn, kan een

schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. Het Hof heeft in het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk de hoge drempel zoals gehanteerd in voornoemd arrest D. t. Verenigd Koninkrijk aldus behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan het arrest N. t. Verenigd Koninkrijk en door de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke vreemdeling moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Uit de door verzoekende partij voorgelegde gegevens blijkt dat zij reeds sinds 1999 lijdt aan PTSS. Verder blijkt dat verzoekende partij volgens het medisch attest ook tweemaal gehospitaliseerd is geweest in Afghanistan, hetgeen volgens de Raad een indicatie is dat er wel degelijke medische behandeling bestaat in Afghanistan voor verzoekende partij. Uit de informatie die verzoekende partij gevoegd heeft aan het verzoekschrift, zijnde *Country Cooperation Strategy* van de World Health Organisation inzake Afghanistan blijkt voorts dat er een opmerkelijke vooruitgang is geboekt inzake de gezondheidssector. Uit dit document blijkt verder dat vele Afghanen lijden aan mentale gezondheidsproblemen doch geenszins wordt gesteld dat er geen behandeling zou bestaan voor mentale aandoeningen in Afghanistan. Evenmin blijkt dit uit het artikel *“Canadian Physiician describes Healthcare in Afghanistan”*. Hierin wordt door een Canadese arts verslag gegeven over zijn bevindingen inzake de gezondheidszorg in Afghanistan, vooral toegespitst op faciliteiten voor vrouwen en kinderen in Afghanistan, doch er wordt nergens aangegeven dat mentale aandoeningen onmogelijk behandeld kunnen worden in Afghanistan. De Raad wijst er nogmaals op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land waarheen de vreemdeling zich dient te begeven en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Het EHRM heeft in haar rechtspraak voorts meermaals bevestigd dat het feit dat de medicatie aanwezig is, ook al is dat tegen een aanzienlijke kost, voldoende is (EHRM 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 48, 49 en 50). Verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins aannemelijk dat een terugkeer naar Afghanistan een schending zal opleveren van artikel 3 van het EVRM omwille van haar medische problemen. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat haar vordering onontvankelijk is.

Verzoekende partij houdt tenslotte voor dat de situatie in de provincie Laghman onveilig is. De Raad wijst op de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Husseini v. Zweden*, 13 oktober 2011, nr. 10611/09) waarin het EHRM overweegt dat er geen indicaties zijn dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig is dat de terugkeer van personen naar Afghanistan automatisch in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij meent dat haar eventuele terugkeer naar Laghman in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM en voegt artikelen om haar standpunt kracht bij te zetten. De Raad verwijst evenwel naar de zeer recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, met name het arrest J.H. tegen het Verenigd Koninkrijk (EHRM, J.H. tegen het Verenigde Koninkrijk, 20 december 2011) waarbij het EHRM zijn rechtspraak herhaalt dat: *“the mere possibility of ill-treatment on account of an unsettled situation in the receiving country does not in itself give rise to a breach of Article 3 (see Vilvarajah and Others v. the United Kingdom, cited above, § 111, and Saadi v. Italy, cited above, § 131) and that, where the sources available to it describe a general situation, an applicant’s specific allegations in a particular case require corroboration by other evidence (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey, cited above, § 73; and Saadi v. Italy, cited above, § 131). The Court has never excluded the possibility that a general situation of violence in a country of destination will be of a sufficient level of intensity as to entail that any removal to it would necessarily breach Article 3 of the Convention. Nevertheless, the Court would adopt such an approach only in the most extreme cases of general violence, where there was a real risk of ill-treatment simply by virtue of an individual being exposed to such violence on return (see NA. v. the United Kingdom, no. 25904/07, § 115, 17 July 2008).”* (§§ 54). Hieruit blijkt dus dat enkel in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld waarbij een reëel risico op onmenselijke behandeling bestaat louter door het feit dat een individu wordt blootgesteld aan dit geweld bij terugkeer, het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM aanvaardt.

Het Hof vervolgt dan dat: *“there are no indications that the general situation of violence in Afghanistan, and in particular Kabul to where the applicant would be returned, is at present of sufficient intensity to create a real risk of ill-treatment simply by virtue of his being exposed to such violence on return.”* Hoewel verzoekende partij in onderhavige zaak komt aandragen met algemene artikels waaruit blijkt dat de situatie in Laghman te wensen overlaat, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat verzoekende partij het blijkbaar niet nuttig achtte om, gelet op deze informatie en waarbij zij blijkbaar van mening is dat de situatie in Laghman dermate is dat haar leven aldaar in gevaar is bij terugkeer, een asielaanvraag in te dienen. Deze eerste vaststelling doet al afbreuk aan de ernst van beweringen van verzoekende partij dat bij een terugkeer artikel 3 van het EVRM wordt geschonden. Bovendien dient nog gesteld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij verplicht zou zijn in Laghman te verblijven. Het betoog van de verzoekende partij kan aldus geen afbreuk doen aan de vaststelling dat haar vordering onontvankelijk is.

De exceptie van de verwerende partij is gegrond. De vordering is niet ontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. BIEBAUT